

РЕШЕНИЕ

№ 13839

гр. София, 11.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 68 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АДЕЛИНА Н. АНДРЕЕВА

при участието на секретаря ВЕСЕЛИНА ЯН. ВАСИЛЕВА
като разглежда докладваното от АДЕЛИНА Н. АНДРЕЕВА Гражданско дело
№ 20231110101881 по описа за 2023 година

При условията на обективно съединяване (чл.210,ал.1 ГПК) са предявени иски по чл. 344,ал.1,т.1,т.2 и т.3 КТ и претенция по чл.86,ал.1 ЗЗД.

В исковата молба **ищецът** С. А. Г. твърди, че връчената му на 14.11.2022г. заповед № 002/14.11.2022г. на управителя на „Д.Х.К., с която е прекратено трудовото му правоотношение на основание чл.328,ал.1,т.3 КТ за длъжността ”специалист, управление на човешките ресурси”, е незаконосъобразна поради следните причини : *немотивираност* , тъй като не е поочено основаниято за уволнение , а са цитирани само текстове от КТ; *неосъществяване на посоченото от работодателя основание за уволнение по чл.328 ,ял.1,т.3 КТ* поради липсата на намаляване на обема на работа на ответното дружество към датата на уволнение на ищеца , който според ищеца всъщност се е увеличил и след уволнението му ответникът е назначил нови служители на същата длъжност , и *неизвършване на подбор по чл.329 КТ* , който според ищеца е бил задължителен , тъй като на същата длъжност са работили повече от десет души. Ищецът твърди и , че ответникът не му платил заплатата на месец ноември 2023г. в размер на 796, 34 лв.

Окончателното искане на ищеца към съда е да отмени заповедта № 002/14.11.2022г. на управителя на „Д.Х.К. за уволнението му, да го възстанови на заеманата преди това длъжност ”специалист, управление на човешките ресурси” и да осъди ответното дружество да му заплати *обезщетение по чл.225, ал.1 КТ* за оставането му без работа поради уволнението в размер на **11 679,66 лв** за периода от 14.11.2022г до 14.05.2023г., както и *законната лихва по чл.86,ал.1 ЗЗД* върху това обезщетение от датата на предявяване на исковата молба до окончателното плащане.

С протоколно определение , постановено в откритото заседание на 12.07.2023г. , е

ПРЕКРАТЕНО на основание *чл.232 ГПК* съдебното производство *в частта му относно осъдителния иск за трудово възнаграждение по чл.128, т.2 КТ* за периода 01-13.11.2022г. в размер на 796,34 лв поради оттеглянето на този иск от пълномощниците на ищеца.

В хода на съдебното производство пълномощниците на ищеца поддържат предявените искове. При устните състезания в заседанието на 12.07.2023г. адвокат на ищеца е пледирал за уважаване на исковите. Доводи за основателността им са обосновани и в представената на 19.07.2023г. писмена защита от пълномощниците на ищеца.

Отвeтникът– „Д.Х.К. оспорва изцяло предявените искове според изричното изявление на пълномощника му в депозирания на 22.02.2023г. отговор на исковата молба. Сочат се доводи за *наличието на посоченото в оспорваната заповед уволнително основание*– *намаляване обема на работа* в ответното дружество поради трайната тенденция за спадане на оборота му от месец май 2022г. , която е продължила и кам датата на уволнението на ищеца, а лицата , назначени на работа след уволнението на ищеца, изпълняват различна от неговата длъжност и на непълно работно време. Посочва се , че преди уволнението на ищеца въз основа на издадената от работодателя заповед № 001/10.10.2022г. е бил извършен подбор между всички служители , изпълняващи длъжността ”специалист, управление на човешките ресурси” по критериите на чл.329 КТ , като ищецът е бил на последно място заедно с друг служител Мериян Мариус Николова. Твърди се , че трудовото възнаграждение на ищеца за месец ноември 2022г. му е изплатено изцяло.

В хода на съдебното производство , включително и в откритото заседание на 12.07.2023г. , в което е даден ход по същество на делото , не се е явил представител на ответното дружество.

Софийски районен съд , 68 състав като проучи събраните по делото доказателства и като обсъди доводите на страните по реда на чл.12 ГПК и чл.235, ал.2 ГПК , намира за установено следното от фактическа и правна страна :

Относно процесуалния ред за разглеждането на исковите :

Както е посочено и в определението по чл.140 ГПК , въпреки, че исковите по чл.344,ал.1,т.1 ,т.2 и т.3 КТ и чл.128 ,т.2 КТ са сред изброените в чл.310,т.1 КТ, предявените искове *не следва да бъде разгледани по реда на чл.310 –чл.317 ГПК, а **ПО ОБЩИЯ ИСКОВ РЕД.*** В конкретния случай с оглед изричната разпоредба на **чл.310,ал.2 и ал.3 ГПК** не следва да бъде допускано бързо производство за разглеждането на исковите, предявени с исковата молба, вх. № 8905/12.01.2023г., тъй като то е *неприложимо* за тези искове , защото *един от тях (искът по чл.86,ал.1 ЗЗД за законна мораторна лихва върху обезщетението по чл.225,ал.1 КТ за периода от предявяването на исковата молба до окончателното плащане) не е сред изброените в чл.310 ГПК и следователно подлежи на разглеждане по общия исков ред по чл.124 ГПК*, който следва да бъде приложен за всички предявени искове. *Претенцията за законна лихва по чл.86, ал.1 ЗЗД за периода от предявяването на исковата молба до окончателното плащане не е автоматична последица*

от предявяване на съответния осъдителен иск за главницата , а е самостоятелно искане (иск), който се разглежда само ако е изрично предявен (според процесуалната доктрина и според съдебната практика законната лихва се присъжда , само ако е изрично поискана от ищеца- б.с.). Процесуалният извод за самостоятелността на претенцията по чл.86,ал.1 ЗЗД за законна лихва не се променя поради факта , че с оглед спецификите на тази лихвена претенция не се изисква от ищеца уточняването ѝ по период и по размер при предявяването ѝ. По настоящото дело ищцата е предявила **самостоятелната претенция за законна лихва по чл.86,ал.1 ЗЗД върху обезщетението по чл.225,ал.1 КТ** за периода от подаването на исковата молба до окончателното плащане , но тъй като тази лихвена претенция не е сред изброените в чл.310, ал.1 ГПК искове , тя подлежи на разглеждане **по общия исков ред** , което според чл.310,ал.2 и ал.3 ГПК означава, че по общия исков ред следва да бъдат разгледани всички предявени искове , а не по реда на т.нар. бързо производство по чл.310 – чл.317 ГПК. Следва да се отбележи , че в конкретния случай в исковата молба няма предявено искане за разглеждане на делото по реда на т.нар. бързо производство по чл.310 и сл. ГПК.

Прекратяването на съдебното производство по отношение на някои от първоначално предявените искове не променя процесалния ред за разглеждане на делото.

Относно конститутивния иск по чл.344,ал.1,т.1 КТ :

Този иск е ОСНОВАТЕЛЕН.

По делото е безспорно, а и от представения *трудов договор № 3/10.02.2021г.* се установява, че между ищеца и „Д.Х.К. е съществувало *безсрочно* трудово правоотношение, по силата на което ищецът е изпълнявал длъжността ”специалист, управление на човешките ресурси” в ответното дружество.

Като писмено доказателство по делото е приета *заповед № 002/14.11.2022г.* на управителя на „Д.Х.К., с която е прекратено трудовото правоотношение с ищеца на основание „чл.328,ал.1,т.3 КТ” за длъжността ”специалист, управление на човешките ресурси”, считано от 14.11.2022г. Като причини за прекратяване на трудовото правоотношение в заповед № 002/14.11.2022г. е вписано дословно: „*предизвестие от 13.11.2022г.*”. Видно от удостовереното с подписа на ищеца върху уволнителната заповед , тя му е връчена на 14.11.2022г.

С исковата молба е представено и Предизвестие № 00002/13.10.2022г. от управителя на „Д.Х.К. до ищеца , в което е посочено , че трудовия договор ще бъде прекратен на основание чл.328 ,ал.1,т.3 КТ , считано от 14.11.2022г. Това предизвестие е връчено на ищеца на 13.10.2022г. според удостовереното с подписа му под текста на предизвестието.

По настоящото дело не е представено предизвестие от 13.11.2022г., цитирано в уволнителната заповед № 002/14.11.2022г. на управителя на „Д.Х.К..

Заповед № 002/14.11.2022г. на управителя на „Д.Х.К. е незаконосъобразна. Това е така , тъй като е немотивирана - в нея е вписано само, че трудовото правоотношение с ищеца се

прекратява на основание **чл.328,ал.1,т.3 КТ** , *без да е обозначено словесно основанието за уволнението. В съдържанието на заповед №002/14.11.2022г. никъде не е посочено изрично , че ищецът е уволнен поради „намаляване обема на работа”*. Това уволнително основание се твърди едва в отговора на исковата молба по настоящото съдебно производство от пълномощниците на ответника.

Като причини за прекратяването на трудовото правоотношение в заповед №002/14.11.2022г. не е посочено намаляване обема на работа , а само „предизвестие от 13.11.2022г.”. Такова предизвестие *не е представено* по настоящото дело. Предствено е предизвестие от 13.10.2022г. (т.е. от друга дата-б.с.) , в което обаче също *само е цитирана разпоредбата на чл.328,ал.1,т.3 КТ* , без уволнителното основание да е обозначено *словесно*.

Липсата на ясно посочено основание за уволнението нарушава съществено правото на защита срещу уволнението на работника или служителя , който *има право да знае фактическите и юридическите причини* за прекратяването на трудовото му правоотношение с оглед организиране на защитата му по чл.344 КТ. Точната квалификация на уволнението е необходима и на работодателя с оглед преценката за наличието на съответното уволнително основание в конкретния случай.

Посочването само на правната квалификация на основанието за уволнение чрез цитиране само на номера на съответната правна норма не е достатъчно за законосъобразното упражняване на правото на работодателя едностранно да прекрати трудовото правоотношение със съответния работник или служител. Работникът или служителят има право да узнае точното основание за уволнението му,без за това да са необходими специални юридически (както е в случая) или други знания. Освен **правно** основание заповедта за уволнение трябва да има и **фактическо** основание. Само отбелязването в заповедта на съответния текст от чл.328 КТ, без да се посочат конкретните обстоятелства, осъществяващи законоустановения фактически състав на съответното основание за уволнение, води до съществена непълнота на акта за уволнение, препятстваща изцяло съдебната проверка по чл.344,ал.1,т.1 КТ за неговата законосъобразност **Основанието за прекратяване на трудовото правоотношение следва да е вписано в уволнителния акт по начин , който да е максимално ясен и точен, и да не изисква тълкуване,допълнителен анализ или специални юридически знания.**

Липсата на посочено изрично основание за прекратяване на трудовото правоотношение е съществен порок на едностранното волеизявление на работодателя за уволнение, който води до съществена непълнота на акта за уволнение, препятстваща изцяло съдебната проверка по чл.344,ал.1,т.1 КТ за неговата законосъобразност

Недопустимо е основанието за уволнение да се конкретизира от ответника (работодателя) в хода на съдебното производство, включително и чрез представяне на доказателства, както е в конкретния случай. Съдът няма правомощия да замества работодателя при формулирането на съдържанието на основанието за прекратяване на трудовото правоотношение.

За мотивираността на уволнителната заповед съдът следи *служебно* (и без конкретен довод на ищцовата страна). В настоящия случай обаче ищецът *изрично* посочва немотивираността на уволнителната заповед като основание за незаконо-съобразността ѝ и за отмяната ѝ.

Като немотивирана в частта ѝ относно правната квалификация на уволнителното основание процесната заповед е незаконосъобразна, поради което следва да бъде отменена. Искът по чл.344,ал.1,т.1 КТ е основателен и като такъв следва да бъде уважен. При тоза изход на спора не следва да се обсъждат останалите доводи на ищеца за отмяна на уволнението.

Въпреки гореизложеното следва да се посочи, че прекратяването на трудовото правоотношение на ищеца е незаконосъобразно, и защото *не е налице уволнително основание по чл.328,ал.1,т.3 КТ – намаляване обема на работа в ответното предприятие*, на което се позовава ответната страна по настоящото дело.

В съдебното производство по конститутивния иск по чл.344,ал.1,т.1 КТ доказателствената тежест е за ответника, а не за ищеца – това е безспорно прието както в трудово-правната доктрина, така и в съдебната практика. Не ищецът трябва да доказва, че незаконосъобразно е уволнен, а ответникът следва да докаже, че законосъобразно е упражнил правото си на уволнение. Това означава, че при съответно възражение на ищеца относно реалното намаляване на обема на работата (както е в разглеждания случай), работодателят (т.е. ответникът) следва да докаже неговото наличие.

По настоящото дело няма представени никакви доказателства за намаляването на обема на работа в предприятието на ответника. Освен това според трудово-правната доктрина и според съдебната практика, за да е налице уволнителното основание по чл.328,ал.1,т.3 КТ е необходимо и *решение от компетентния орган на работодателя за намаляване на персонала в предприятието* именно поради намалелия обем на работата (изрично в този смисъл – „Коментар на КТ”, изд. 2002г., стр.771-772). За наличието на подобно решение на ответника по настоящото дело няма нито твърдения, нито доказателства. Въпреки изричните указания на съда в определението по чл.140 ГПК ответникът не е представил документите, изброени като приложения към отговора на исковата молба, които обаче не са приложени към него и съответно не са приети като писмени доказателства.

Прилагайки правните последици, в които се състои доказателствената тежест, установена в чл.154,ал.1 ГПК и чл.8,ал.2 ГПК във връзка с чл.344,ал.1,т.1 КТ, настоящата съдебна инстанция приема, че ответникът по делото не е доказал по неоспорим начин (чрез т.нар. пълно доказване), че в разглеждания случай е налице основанието по чл.328, ал.1,т.3 КТ за уволнение, на което се е позовал, за да прекрати трудовото правоотношение с ищеца – намаляване обема на работа.

Налице е и друго самостоятелно основание за незаконосъобразност на процесното уволнение – *липсата на извършен подбор по чл.329 КТ* преди прекратяването на трудовия договор на ищеца. По делото не са представени никакви доказателства за извършен подбор

по чл.329КТ от ответника.

Относно конститутивния иск по чл.344,ал.1,т.2 КТ:

И този иск е ОСНОВАТЕЛЕН , тъй като е пряко обусловен от иска по чл.344,ал.1,т.1 КТ - щом уволнението е отменено като незаконосъобразно и е предявено изрично искане ищецът следва да бъде възстановен на заеманата от него преди уволнението длъжност - „специалист, управление на човешките ресурси” , която е изпълнявал въз основа на *безсрочно трудово правоотношение*.

Обстоятелството дали посочената длъжност съществува е *правно-ирелевантно* за уважаването на иска по чл.344,ал.1,т.2 КТ. Това е трайно възприето от съдебната практика (р.127-91-III) и от трудово-правната доктрина ("Коментар на КТ",из.1992г,стр.454), според които несъществуването на съответната длъжност не е пречка за уважаването на иска по чл.344,ал.1,т.2 КТ, тъй като в този случай за съответния служител ще се породят права по чл.333 КТ , по чл.222, ал.1 КТ, по чл.220 ,ал.1 КТ , във връзка с чл.329 КТ или др. благоприятни последици.

Относно осъдителния иск по чл.225,ал.1 КТ:

Този иск е ОСНОВАТЕЛЕН.

По делото е безспорно , а и от вписванията в трудовата книжка на ищеца , чиито страници са представени в заверени копия , и по чийто оригинал съдът е извършил констатация в заседанието на 12.07.2023г. се установява , че след процесното уволнение той не е постъпвал на работа по трудово правоотношение през процесния период от 14.11.2022г до 14.05.2023г. , т.е. останал е без работа и за него се е породило правото на обезщетение по чл.225,ал.1 КТ.

С протоколно определение в заседанието на 12.07.2023г. е обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване обсъждателство по делото , че размерът на последното получено брутно трудово възнаграждение на ищеца е *1 946, 61 лв.* Следователно размерът на полагащото се на ищеца обезщетение по чл.225,ал.1КТ за процесния 6-месечен период от 14.11.2022г до 14.05.2023г. е **11 679,66 лв.** Тази сума следва да бъде присъдена на ищеца. Искът по чл.225 ,ал.1 КТ следва да бъде уважен изцяло.

Според настоящия съдебен състав обезщетението по чл.225,ал.1 КТ не се включва в легалното понятие "обезщетение за работа", въведено от законодателя с изменената редакция на чл.242,ал.1,in fine ГПК. Това е така, тъй като обезщетението по чл.225, ал.1 КТ се дължи не за престиран труд , а точно обратното - за оставане без работа (и съответно без трудово възнаграждение). Това обезщетение не произтича от действащо трудово правоотношение, а от незаконността на прекратяването на такова правоотношение. Поради това съдът не постановява предварително изпълнение по реда на чл.242,ал.1 ГПК на настоящото съдебно решение в частта му, с която на ищеца се присъжда обезщетението по чл.225,ал.1 КТ

Относно разноските по делото:

На ищеца следва да бъдат присъдени направените от него разноски по настоящото

дело , изразяващи се в платеното възнаграждение за един адвокат (1500 лв).

Ищецът е бил освободена от внасянето на държавна такса при предявяването на исковете съгласно чл.359 КТ. Следователно с оглед чл.78,ал.6 ГПК ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати дължимата държавна такса за уважените искове.

На ответника не следва да се присъждат разноски , тъй като исковете са уважени изцяло.

Водим от гореизложеното **СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД,68 СЪСТАВ**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ на основание **чл.344,ал.1,т.1 КТ** заповед № 002/14.11.2022г. на управителя на „Д.Х.К., с която на основание чл.328,ал.1,т.3 КТ е прекратено трудовото правоотношение със С. А. Г. .

ВЪЗСТАНОВЯВА на основание **чл.344,ал.1,т.2 КТ** С. А. Г., ЕГН: *****, град Бухово, Столична община, район „Кремиковци”, бул. „1111, със съдебен адрес : град София, пл. „1111 чрез адв. Д. Н., на заеманата от него преди уволнението му длъжност „специалист, управление на човешките ресурси” в „Д.Х.К..

ОСЪЖДА „Д.Х.К., ЕИК: 111, гр.София, ж.к. „111, бл.333А, **ДА ЗАПЛАТИ** на С. А. Г., ЕГН: *****, град Бухово, Столична община, район „Кремиковци”, бул. „1111, със съдебен адрес : град София, пл. „1111 чрез адв. Д. Н., сумата от **11 679,66 лв** (единадесет хиляди шестстотин седемдесет и девет лева и шестдесет и шест стотинки), представляващи брутно обезщетение по **чл. 344, ал.1, т.3 КТ във връзка с чл.225,ал.1 КТ** за оставането му без работа поради незаконното му уволнение през периода от 14.11.2022г до 14.05.2023г. , заедно със законовата лихва върху посочената сума, считано от датата на предявяването на исковата молба - 12.01.2023г. до окончателното ѝ изплащане, а на основания **чл.78 , ал.1 ГПК** сумата от **1500 лв** (хиляда и петстотин лева), представляваща направените от ищцата разноски по настоящото дело – платеното възнаграждение за един адвокат.

ОСЪЖДА „Д.Х.К., ЕИК: 111, гр.София, ж.к. „111, бл.333А, **ДА ЗАПЛАТИ** на основание **чл.78,ал.6 ГПК** по сметка на Софийски районен съд сумата от **567,19 лв** (петстотин шестдесет и седем лева и деветнадесет стотинки), представляваща дължимата *държавна такса* за исковете, от внасянето на която ищецът е бил освободен по чл.359 КТ.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред СГС в двуседмичен срок от връчването на съобщението до всяка от страните с преписа от решението (чл.259,ал.1 ГПК във връзка с чл.7,ал.2 ГПК).

Съдия при Софийски районен съд: _____